

Arrest

nr. 278 665 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PONSAERTS
Adolphe Lacomblelaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse en Ierse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat L. DENYS *loco* advocaat C. PONSAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (EU-onderdaan)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werk is getreden, niet ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een dubbele nationaliteit, met name van Ierland en van het Verenigd Koninkrijk (hierna: het VK).

Verzoeker stelt in eerste instantie dat artikel 57/6, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wat betreft het VK. Hij stelt dat het VK een EU-lidstaat was op het moment dat verzoeker zijn verzoek indiende, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer. Gezien de verwerende partij zich bij de beoordeling van het verzoek moet plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, moet het VK worden beschouwd als een derde land, waardoor het voormelde artikel niet van toepassing is.

Wat voormelde argumentatie betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waarbij het volgende wordt opgemerkt: “Er moet vooreerst worden opgemerkt dat in het geval van dubbele nationaliteit de landen van de beide nationaliteiten gelden als land van herkomst. De vreemdeling kan zich dan tot twee staten richten om bescherming te krijgen. Indien hij aanspraak wil maken op de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus wil genieten, zal hij moeten aantonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in casu dus zowel de overheid van het Verenigd Koninkrijk als die van Ierland.”

3. Verzoeker ontkracht nog weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar vervolgens wordt vastgesteld dat: “tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in casu Ierland, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een verzoek om internationale bescherming in voorkomend geval niet-ontvankelijk wordt verklaard behoudens de EU-onderdaan aantoon dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Gevraagd waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Ierland verklaart u (CGVS p. 9-10) dat het er vol dissidente republikeinen loopt en er zou vermoord worden. U verwijst hierbij naar Denis Donaldson een IRA-lid die in 2006 in Ierland werd vermoord, ondanks het feit dat de Ierse politie hem bescherming had aangeboden. Met deze verwijzing toont u echter niet aan dat de Ierse autoriteiten u niet zouden willen of niet machtig zouden zijn om bescherming te bieden. U verklaart verder dat u nooit in Ierland heeft gewoond en er geen connectie heeft. Ook met deze loutere verwijzing naar het feit dat u Ierland niet kent, toont u allerm minst aan dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om zich in Ierland te vestigen. Zoals het Vluchtelingenverdrag stelt wordt een persoon niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Aangezien u helemaal geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, toont u niet aan dat de Ierse overheid onwillig is om bescherming te verlenen. Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming, kan deze vorm van bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag verwacht worden dat u redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.”

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Ierland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij in Ierland gevaar zou lopen nu de Ierse overheden hem niet kunnen beschermen.

4. Verzoeker herhaalt dat hij nooit in Ierland heeft gewoond en dat hij dat niet kan overwegen. Hij stelt dat dissidente republikeinen makkelijk naar Ierland kunnen gaan. Hij zou in de problemen komen door zijn activiteiten in het Verenigd Koninkrijk, waar hij door zowel de politie als dissidente IRA-leden werd gevolgd. Verzoeker stelt nog dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich naar Ierland begeeft om daar na te gaan of hij gevaar loopt en beschermd kan worden. Het gaat hier om de vrees voor vervolging, waarvan hij stelt deze te hebben aangetoond. Verder verwijst verzoeker nog naar de moord op iemand met een vergelijkbaar profiel. Hij stelt dat niet is onderzocht of het aannemelijk is dat hij schade zal ondervinden, en of de Ierse overheid hem kan beschermen indien dit zo zou zijn. Betreffende het aangehaalde arrest stelt verzoeker nog dat dit arrest wel aantoonde dat Ierland geen bescherming kan bieden aan een persoon met hetzelfde profiel als verzoeker. Ten slotte stelt verzoeker nog dat de verwerende partij geen algemene informatie heeft bijgebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan het hoger door het CGVS vastgestelde, noch werpt hij hiermee een ander licht op hetgeen het CGVS voorts vaststelt in de bestreden beslissing: "De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw rijbewijs, en uw Iers internationaal paspoort bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. De twee door u geschreven verklaringen, bevatten uw persoonlijke interpretatie van bepaalde gebeurtenissen maar kunnen niet als een objectief bewijsstuk worden beschouwd. In de bronvermeldingen wordt - behalve over het incident in een café in Liverpool op 05/11/2013 - nergens melding van u gemaakt. Uw betrokkenheid bij dit incident wordt niet in twijfel getrokken maar u toont hiermee niet aan dat de autoriteiten waarvan u de nationaliteit bezit u niet willen of niet kunnen bescherming verlenen. Een foto die volgens uw verklaringen (CGVS p. 11) betrekking heeft op het incident met uw bromfiets in Londen op 17/01/2016, toont niks wezenlijks aan. De foto's over uw activisme in Londen voor diverse onderwerpen bevatten geen informatie die een ander licht op deze beoordeling kan werpen. Het artikel dd. 07/08/2004 m.b.t. het overlijden van uw vader, meerdere artikels en foto's over de IRA en gewelddadige incidenten, het artikel over Martin Meehan die gelijkaardige problemen als de uwe had, de brieven van uw Bik McFarlane aan uw vader, de brief dd. 22/08/2014 van het Department of Defence betreffende een familielid, en de foto van uw kogelvrije vest en rubberkogels, bevatten evenmin informatie die wordt betwist maar u toont hiermee evenmin aan dat de autoriteiten waarvan u de nationaliteit bezit u niet willen of niet kunnen bescherming verlenen. Het arrest dd. 30/06/1993 van de Supreme Court of Canada bevat volgens uw advocate (CGVS p. 15) informatie over een persoon met een gelijkaardig profiel als u die erkend werd in Canada. Er moet opgemerkt worden dat een dergelijk arrest geen precedentswaarde heeft aangezien ieder geval beoordeeld wordt op zijn eigen merites."

Van verzoeker kan worden verwacht, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen. Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat dit niet van hem kan worden verwacht, zonder op concrete wijze aan te tonen waarom dit zo zou zijn. Verzoeker verliest ook uit het oog dat het in eerste instantie aan hem is om alle voor hem nuttige stukken voor te leggen. Verzoeker kan niet ernstig of dienstig voorhouden dat het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat hij geen bescherming in Ierland zal kunnen verkrijgen.

5. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Ierse autoriteiten."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 mei 2022, voert verzoekende partij aan dat zij de dubbele nationaliteit heeft. Zij wijst erop dat de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (E.U. onderdaan) enkel betrekking kan hebben op haar Ierse nationaliteit en niet het Verenigd Koninkrijk (VK) waar zij jaren verbleef. Verzoekende partij vervolgt dat zij nooit in Ierland woonde. Zij wijst erop dat haar vader een militant lid was van de IRA en zij tot 1989 lid was van de Republican Youth, een afdeling van de IRA. Verzoekende partij beklemtoont dat zij gevisieerd wordt door paramilitaire groepen omdat zij verdacht wordt informant te zijn, en stelt dat niet werd onderzocht in welke mate er beschermingsmogelijkheden zijn. Verzoekende partij wijst erop dat zij slachtoffer is geweest van verschillende pogingen tot moord en andere geweldplegingen in het VK. Verzoekende partij meent dat de feiten waarvan zij slachtoffer was niet onderzocht werden en dat geen rekening werd gehouden met een toonaangevend Canadees arrest waarin werd gesteld dat de Ierse overheid een persoon met hetzelfde profiel van verzoeker niet kon beschermen. Verzoekende partij benadrukt dat de feiten waarvan zij slachtoffer werd niet worden betwist en dat niet werd onderzocht in welke mate de Ierse overheid over beschermingsmogelijkheden beschikt voor personen met het profiel van verzoekende partij. Tot slot wijst verzoekende partij nog naar haar uiteenzetting in haar vraag tot horen en stelt zij wel degelijk belang te hebben bij het verzoek vermits zij als erkend vluchteling niet zou kunnen verwijderd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen dienstige argumenten bijbrengt die aan de in voormelde beschikking opgenomen grond afbreuk (kunnen) doen.

Verzoekende partij beperkt zich tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, doch ze gaat niet concreet in op, minstens laat ze na dienstige elementen bij te brengen met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond, waar met betrekking tot die grieven van verzoekende partij, die ze al eerder aanhaalde en ter zitting herhaalt, het volgende wordt vastgesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een dubbele nationaliteit, met name van Ierland en van het Verenigd Koninkrijk (hierna: het VK).

Verzoeker stelt in eerste instantie dat artikel 57/6, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wat betreft het VK. Hij stelt dat het VK een EU-lidstaat was op het moment dat verzoeker zijn verzoek indiende, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer. Gezien de verwerende partij zich bij de beoordeling van het verzoek moet plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, moet het VK worden beschouwd als een derde land, waardoor het voormelde artikel niet van toepassing is.

Wat voormelde argumentatie betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waarbij het volgende wordt opgemerkt: “Er moet vooreerst worden opgemerkt dat in het geval van dubbele nationaliteit de landen van de beide nationaliteiten gelden als land van herkomst.

De vreemdeling kan zich dan tot twee staten richten om bescherming te krijgen. Indien hij aanspraak wil maken op de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus wil genieten, zal hij moeten aantonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in casu dus zowel de overheid van het Verenigd Koninkrijk als die van Ierland.”

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal, niettegenstaande hij ook de elementen besproken heeft met betrekking tot het VK, in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat hij het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft onderzocht ten aanzien van Ierland. In de beschikking wordt dan ook correct gesteld dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt waar wordt vastgesteld, dat de commissaris-generaal het verzoek tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk kan verklaren, tenzij de verzoeker elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Daarnaast wordt in de beschikking ook terecht gesteld dat de wetgever hiermee beoogt het oneigenlijk gebruik van de asielpprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, *in casu* Ierland, in te dijken. Verzoekende weerlegt evenmin dat in het geval van dubbele nationaliteit de landen van de beide nationaliteiten gelden als land van herkomst. De vreemdeling kan zich dan tot twee staten richten om bescherming te krijgen, in beide landen waarvan hij de nationaliteit heeft.

Verzoekende partij weerlegt evenmin *“dat een verzoek om internationale bescherming in voorkomend geval niet-ontvankelijk wordt verklaard behoudens de EU-onderdaan aantoon dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Gevraagd waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Ierland verklaart u (CGVS p. 9-10) dat het er vol dissidente republikeinen loopt en er zou vermoord worden. U verwijst hierbij naar Denis Donaldson een IRA-lid die in 2006 in Ierland werd vermoord, ondanks het feit dat de Ierse politie hem bescherming had aangeboden. Met deze verwijzing toont u echter niet aan dat de Ierse autoriteiten u niet zouden willen of niet machtig zouden zijn om bescherming te bieden. U verklaart verder dat u nooit in Ierland heeft gewoond en er geen connectie heeft. Ook met deze loutere verwijzing naar het feit dat u Ierland niet kent, toont u allerminst aan dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om zich in Ierland te vestigen. Zoals het Vluchtelingenverdrag stelt wordt een persoon niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Aangezien u helemaal geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, toont u niet aan dat de Ierse overheid onwillig is om bescherming te verlenen. Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming, kan deze vorm van bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag verwacht worden dat u redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.”*

In de bestreden beslissing en de beschikking wordt correct benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Ierland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij in Ierland gevaar zou lopen nu de Ierse overheden hem niet kunnen beschermen.

De beschikking vervolgt: *“4. Verzoeker herhaalt dat hij nooit in Ierland heeft gewoond en dat hij dat niet kan overwegen. Hij stelt dat dissidente republikeinen makkelijk naar Ierland kunnen gaan. Hij zou in de problemen komen door zijn activiteiten in het Verenigd Koninkrijk, waar hij door zowel de politie als dissidente IRA-leden werd gevolgd. Verzoeker stelt nog dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich naar Ierland begeeft om daar na te gaan of hij gevaar loopt en beschermd kan worden. Het gaat hier om de vrees voor vervolging, waarvan hij stelt deze te hebben aangetoond. Verder verwijst verzoeker nog naar de moord op iemand met een vergelijkbaar profiel. Hij stelt dat niet is onderzocht of het aannemelijk is dat hij schade zal ondervinden, en of de Ierse overheid hem kan beschermen indien dit zo zou zijn. Betreffende het aangehaalde arrest stelt verzoeker nog dat dit arrest wel aantoon dat Ierland geen bescherming kan bieden aan een persoon met hetzelfde profiel als verzoeker. Ten slotte stelt verzoeker nog dat de verwerende partij geen algemene informatie heeft bijgebracht.*

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan het hoger door het CGVS vastgestelde, noch

werpt hij hiermee een ander licht op hetgeen het CGVS voorts vaststelt in de bestreden beslissing: “De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw rijbewijs, en uw Iers internationaal paspoort bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. De twee door u geschreven verklaringen, bevatten uw persoonlijke interpretatie van bepaalde gebeurtenissen maar kunnen niet als een objectief bewijsstuk worden beschouwd. In de bronvermeldingen wordt - behalve over het incident in een café in Liverpool op 05/11/2013 - nergens melding van u gemaakt. Uw betrokkenheid bij dit incident wordt niet in twijfel getrokken maar u toont hiermee niet aan dat de autoriteiten waarvan u de nationaliteit bezit u niet willen of niet kunnen bescherming verlenen. Een foto die volgens uw verklaringen (CGVS p. 11) betrekking heeft op het incident met uw bromfiets in Londen op 17/01/2016, toont niks wezenlijks aan. De foto's over uw activisme in Londen voor diverse onderwerpen bevatten geen informatie die een ander licht op deze beoordeling kan werpen. Het artikel dd. 07/08/2004 m.b.t. het overlijden van uw vader, meerdere artikels en foto's over de IRA en gewelddadige incidenten, het artikel over Martin Meehan die gelijkaardige problemen als de uwe had, de brieven van uw Bik McFarlane aan uw vader, de brief dd. 22/08/2014 van het Department of Defence betreffende een familielid, en de foto van uw kogelvrije vest en rubberkogels, bevatten evenmin informatie die wordt betwist maar u toont hiermee evenmin aan dat de autoriteiten waarvan u de nationaliteit bezit u niet willen of niet kunnen bescherming verlenen. Het arrest dd. 30/06/1993 van de Supreme Court of Canada bevat volgens uw advocate (CGVS p. 15) informatie over een persoon met een gelijkaardig profiel als u die erkend werd in Canada. Er moet opgemerkt worden dat een dergelijk arrest geen precedentswaarde heeft aangezien ieder geval beoordeeld wordt op zijn eigen merites.”.

De Raad herhaalt dat het, zoals in de beschikking van 19 mei 2022 werd opgemerkt, *in casu* aan verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij in haar geval wat de door haar aangehaalde problemen betreft niet op nationale bescherming van de Ierse autoriteiten kan rekenen.

Zo verzoekende partij enerzijds verwijst naar de problemen die zij zou hebben gekend omwille van haar lidmaatschap van de IRA, het lidmaatschap van haar vader bij de IRA, het geweld van paramilitaire groepen zoals gedocumenteerd in “Freedom House”, de aanslagen tegen haar, de moord op een persoon met een gelijkaardig profiel en een toonaangevend arrest van het Canadese Hooggerechtshof van 30 juni 1993, en stelt dat de beschermingsmogelijkheden in Ierland voor personen met haar profiel niet werden onderzocht, kan zij niet overtuigen.

Verzoekende partij gaat er vooreerst aan voorbij dat het aan de EU-onderdaan is om aan te tonen dat er wat hem/haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, en derhalve dat zij geen beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden van het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Haar loutere verwijzing naar haar lidmaatschap als jongere (voor 1989) bij de jeugdafdeling van de IRA en het lidmaatschap van haar in 2004 overleden vader, tonen enkel aan dat meer dan 20 jaar geleden verzoekende partij en haar vader betrokken waren bij de IRA, niets meer en niets minder. Het artikel “Freedom House, United Kingdom 2020”, betreft de situatie in het VK en heeft geen betrekking op Ierland noch op verzoekende partij. Verzoekende partij toont evenmin aan, met overtuigende verklaringen en bewijskrachtige (persoonlijke actuele) documenten, dat zij eenzelfde profiel heeft als de persoon waarvan sprake is in het toonaangevend Canadees arrest van 1993, en tenslotte toont zij ook niet aan dat de veiligheidssituatie in Ierland in 2022 dezelfde situatie is als 1993.

Het feit dat verzoekende partij nooit in Ierland heeft gewoond doet geen enkele afbreuk aan deze vaststellingen.

Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat heden nationale bescherming vanwege de Ierse autoriteiten in haar persoonlijke, individuele situatie niet voorhanden is.

Anders dan verzoekende partij, die ter zitting bevestigt de dubbele nationaliteit te hebben, voorhoudt, dient haar situatie niet te worden beoordeeld ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk, daar zij zich tot Ierland kan richten om bescherming te vragen en zij zelf niet aantoonde dat zij niet op bescherming van de Ierse autoriteiten kan rekenen.

De door verzoekende partij per aanvullende nota van 19 september 2022 overgemaakte documenten, waarover ze in die nota toelicht dat “*Het gaat om recente berichten (op websites) over het geweld dat nog steeds uitgaat van paramilitaire groepen. Aan dat lijstje dient nog toegevoegd te worden een bericht in de Irish Times van 15 september 2022*”, werpen geen ander licht op het voorgaande. Verzoekende partij toont met dergelijke algemene berichten, die geen betrekking hebben op haar persoon, niet aan dat zij persoonlijk geen beroep kan doen op de Ierse autoriteiten en dat deze haar geen hulp en/of bescherming

zouden kunnen of willen bieden. Temeer de berichtgeving (punt 1) betrekking heeft op Noord-Ierland en niet Ierland. Wat de berichtgeving in de Irish Times 15 september 2022 betreft, licht verzoekende partij niet toe welk artikel in de Irish Times van 15 september 2022 betrekking zou hebben op haar persoon.

De Raad stipt voorts nog aan dat in zoverre verzoekende partij, die ter zitting opwerpt wel degelijk belang te hebben bij haar verzoek vermits zij als erkend vluchteling niet zou kunnen verwijderd worden, eerder kritiek uitte op de duur(tijd) van haar beroepsprocedure, verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij het argument dat haar zaak sneller had moeten worden beoordeeld aangezien zij daardoor gelet op het schorsende karakter van het beroep langer bescherming genoot in het kader van haar vermeende nood aan internationale bescherming. Tevens dient erop gewezen dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad ertoe nopen/toelaten om louter op basis van het volgens verzoekende partij overschrijden van de redelijke termijn enige vorm van bescherming toe te kennen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 mei 2022 opgenomen grond. Er worden geen elementen naar voor gebracht waaruit blijkt dat verzoekende partij, als onderdaan van die EU-lidstaat, in Ierland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Ze brengt geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Ierse autoriteiten.

De verwerende partij kon derhalve ter zake rechtsgeldig toepassing maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en alzo verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS